

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Sophocles.; af Sofokles ; paa Dansk ved
Theodor Siersted.

Titel | Title:

Elektra : Tragedie

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : Reitzel, 1884

Fysiske størrelse | Physical extent:

100 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

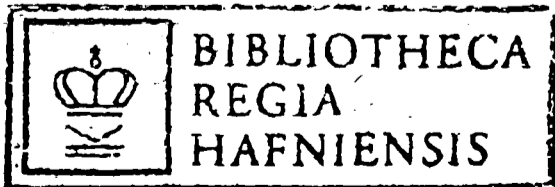
UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

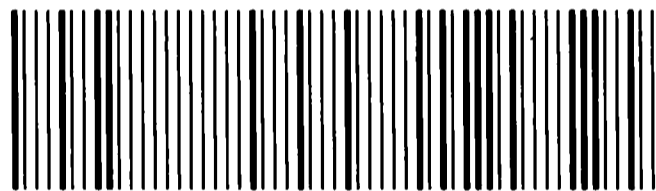

15. 29

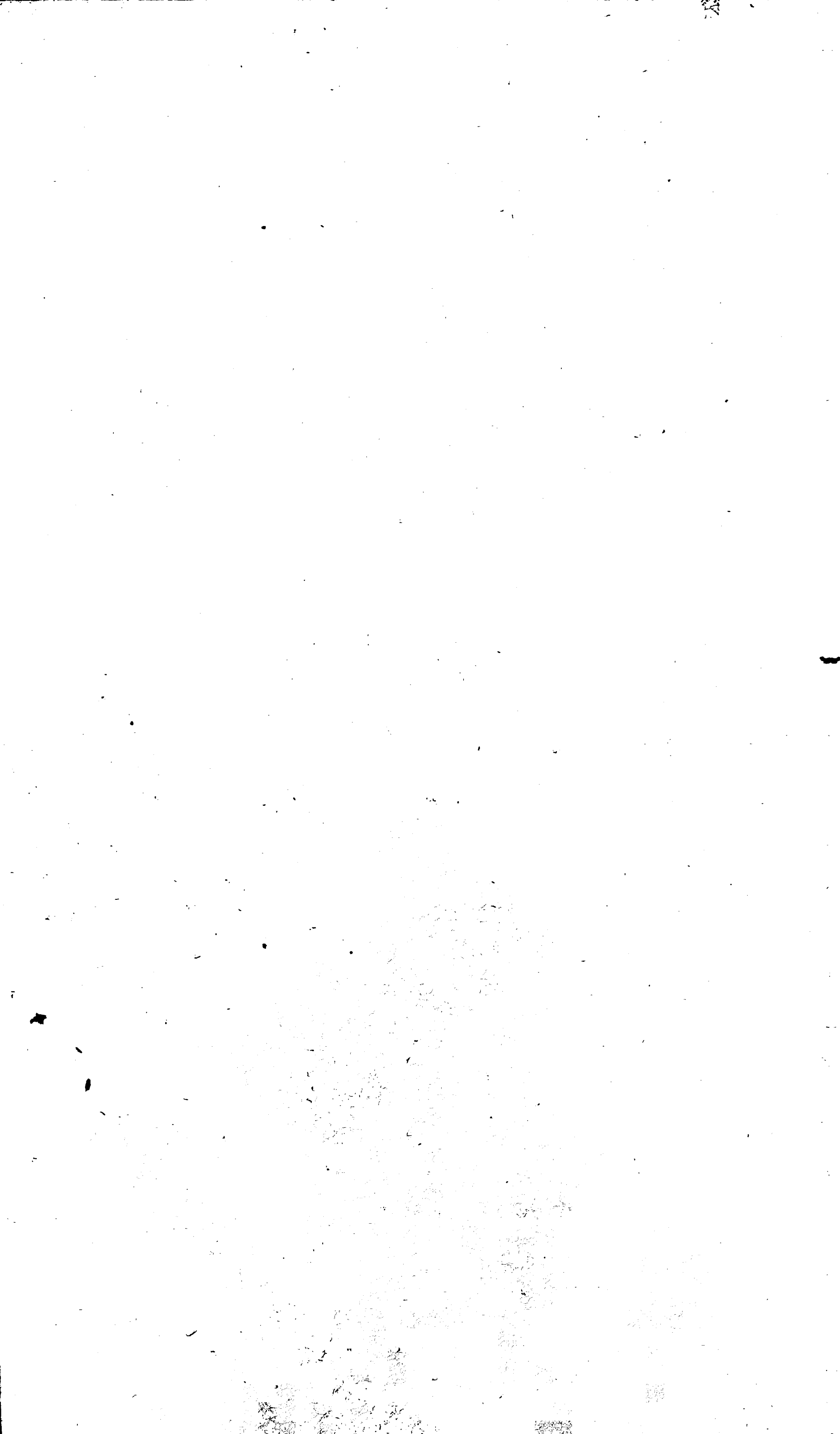

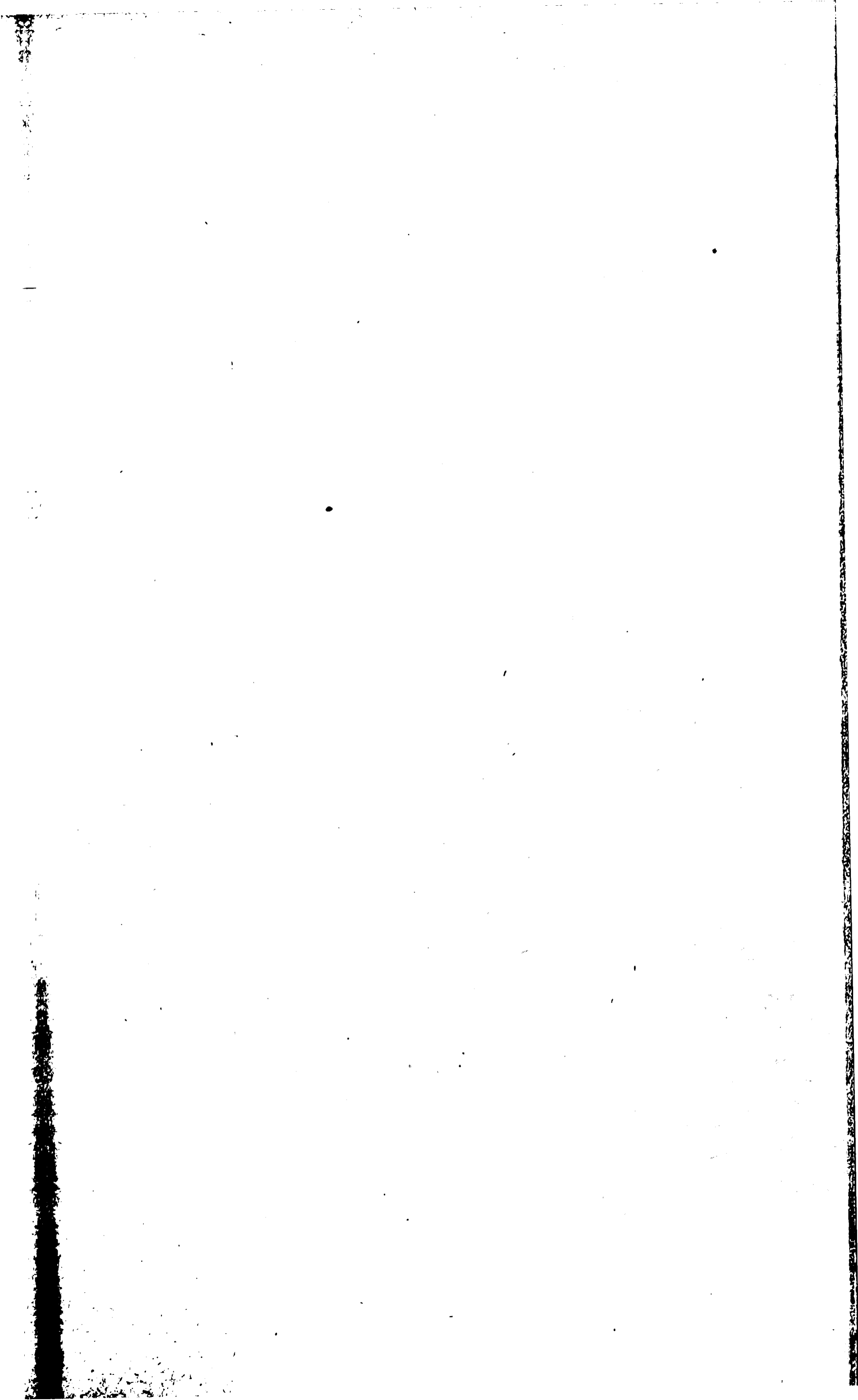
BIBLIOTHECA
REGIA
HAFNIENSIS

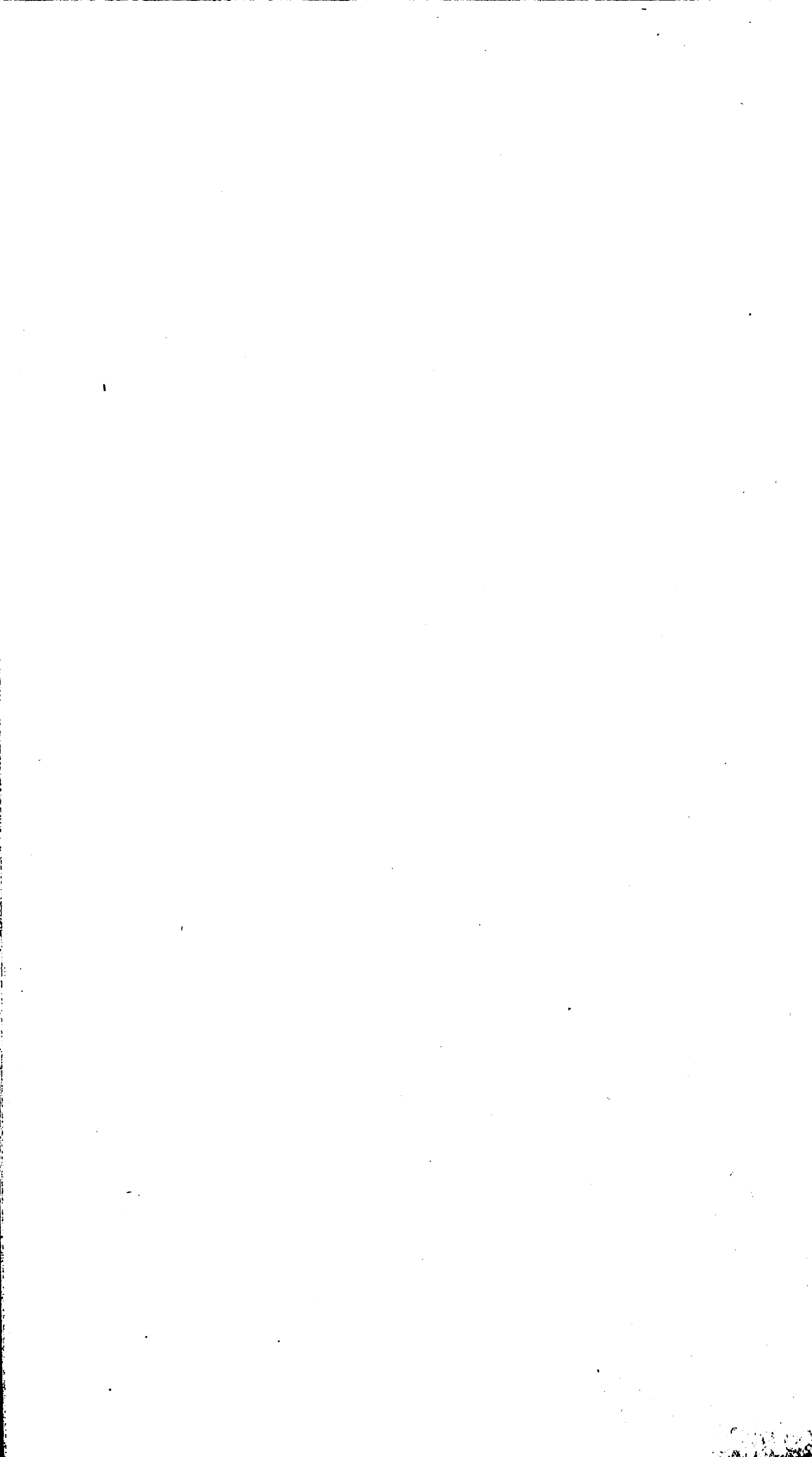
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130011105743

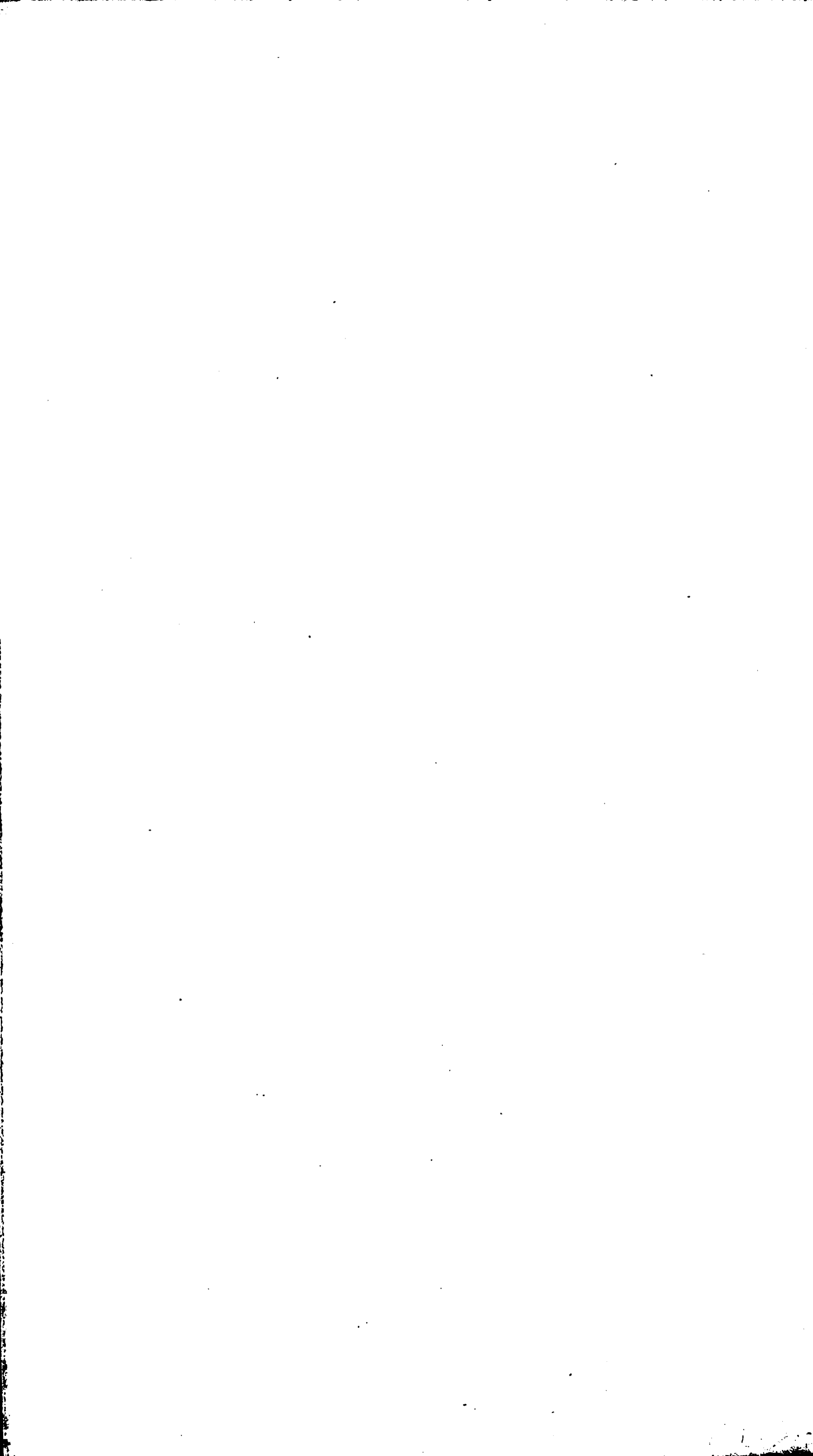

Elektra.

Tragedie af Sofokles.

Elektra.

Tragedie af Sofokles.

Paa Dansk

ved

Theodor Siersted.

Kjøbenhavn,

E. M. Reitzels forlag.

1884.

Kjobenhavn. — Bianco Lunos Kgl. Hof-Bogtrykkeri.

Personerne.

Paidagogen.

Orestes.

Pylades.

Elektra.

Chrysothemis.

Klytimestra.

Aigisthos.

Handlingen foregaar paa en aaben Plads foran Pelopidernes Kongeborg i Mykenai.

Ann. Ved Opførelsen af Tragedien optraadte — foruden Chor og Statister — kun 3 Skuespillere: Protagonisten spillede Elektra, Deuteragonisten Klytimestra og Orestes, og Tritagonisten Paidagogen, Chrysothemis og Aigisthos.

Paidagogen træder ind med Orestes og Pylades.

Paidagogen.

Du Son af ham, som fordum førte Hær
Mod Troia By, du Son af Agamemnon!
Nu er det tilladt dig at skue nær,
Hvad med din hele Sjæl du stedse søgte.
Hist ligger Argos, som du længtes mod,
Og Lunden viet Inachos' Datter;
Her Torvet til Apollo viet ind
Til Ulvedræberen; tilvenstre hist
Du ser det vidt berømte Heras Tempel;
Vor Rejsses Maal, Mykenai, kan du se
Her foran os at straale rigt med Guld,
Hint Pelopiders blodbestænkte Hjem,
Hvorfra jeg dig tog, da din fader dræbtes,
Modtog dig af din egen Søsters Haand
Og bar dig bort og frelste dig og fostred
Dig op til Manddom, til din faders Hærner.

Velan! Orestes og du Pylades,
 I hvem blandt fremmede vi fandt en Ven,
 fat Raad i Hast om, hvad der nu bør gøres;
 Thi alt fremfalder Solens klare Glands
 I Østen lydelige fuglekvidder,
 Og Stjernerne dunkle Nat er nu forbi —
 Ej er det Tid at nøle, men at handle.

Orestes.

Du kjære Tjener! ja, jeg Ven dig kalder,
 Et stort Bevis paa Vennskab du os giver;
 Thi som en ædel Ganger, naar den ældes,
 Ej taber Modet selv i farens Stund,
 Men dristig spidser Øre, saa og du
 Os giver Mod, og troligt du os følger;
 Hvad jeg beslutted, vil jeg aabenbare,
 Men giv du Agt og prøv du vel min Plan
 Og ændre den, hvis ej jeg traf det rette.
 Da nemlig jeg i Delfoi søgte Raad,
 Hvorledes jeg min fader hævn skulde
 Paa dem, som fordum røved ham hans Liv,
 Da varsled foibos, hvad du nu skal høre:
 „Ej skulde jeg med Skjold og Hær mig ruste,
 Men listeligt retfærdig Blodhævn tage.“

Da vi nu slikt Orakelsvar har hørt,
Saa gaa da du, naar Tid det synes dig,
Hist ind i Huset, se, hvad der gaar for sig,
At sikkert du kan give os Besked:
Din Alder og den lange frundne Tid
Gjør dig ukjendelig; de hvide Lokker
Man ej vil mistro. Sig kun, at du er
Fokenser kommen hid som Gæst fra Helten
fanotens, han er deres forbundsfælle.
Forkynd dernæst — bekræft det kun med Ed! —
Død er Orestes, Ulykken ham ramte;
Ved Pythisk Kampleg han fra Vognen styrted
I vilden fart; saa lyde skal dit Ord.
Men naar vi først har hædret faders Grav
Paa Gudens Bud med hellig Offervin
Og med mit Hoveds nys affkaarne Lokker,
Da vil vi atter komme her tilbage
Og bringe hid i Haanden Kobberurnen,
Som hist — du véd det — er i Busken gjemt,
At vi med listig Tale dem kan bringe
Det kjære Rygte, at mit Legem er
forgaaet og brændt og gjemmes dér som Aske.
Kan Sorg det volde mig, at død jeg siges,
Jeg, som saa kraftig lever for min Daad?

Ej er den Tale ond, som Fordel bringer,
 Og ofte horte jeg om vise Mænd,
 At Rygtet løj dem døde; men de bleve
 End mere hædrede, naar hjem de vendte.
 Saa haaber ogsaa jeg ved dette Rygte
 At leve og som Uheldsstjerne straae
 For mine Fjender.

Mien du o Fædrejord! I Stedets Guder!
 Modtag mig! giv mig Lykke paa min Vej!
 Og du o Fædrehjem! — Thi hid jeg kommer
 Paa Gunders Vinf som en retfærdig Hævner —
 Send mig ej bort uhædret paa min Gang,
 Mien modtag mig, som vil din Glands oprette!
 Nu har jeg talt! men gaf nu, Olding, hen
 Og udfør det, som tilfaldt dig af Daaden.
 Vi gaa, thi nu er Tiden kommen, den,
 Der hersker vældigt over Mændens Gjerning.

Elektra (inde i Huset).

De mig! o De!

Paidagogen.

Det forekom mig, Barn, jeg horte Suk
 fra Doren hist, det var en Kvindes Rost.

Orestes.

Maaſke Elektra jamred! Om du vil,
Vi blive her og høre hendes Klage.

Pædagogen.

Nej! Loras' Befaling fremfor alt
Udføres ſkal; dermed maa vi begynde:
Vi offre for din fader; det vil bringe
Os Sejr og Kraft til, hvad vi har at gjøre.

(De gaa.)

Elektra

(træder ud af Borgen).

Du rene Lys,
Du Luſt, ſom Jord omfatter,
Hvor ofte hørte Du ej mine Klager!
Du ſer mig ſorgfuld ſlaa tilblods mit Bryſt,
Naar Vattens Milm henover Himlen drager.
I ſorgfuldt Hus
Mig Lejet blev forhadet
for fader jamred jeg i Nætter dunkle
Ham, hvem den blodbeſtænkte Ares ej
Har budt til Gæſt, hvor Fjenders Glavind funkle.
Nej! Moder og
Migithos, hendes Boler,
Med Morderøren flovede hans Hoved

Som Egen fældes brat af Skovhugstmanden,
 Og ingen Medynk eller Hævn ham loved.
 Men jeg vil ej standse
 Min Graad og tungsindige Klage,
 Saa længe jeg skuer dig, Lys,
 Og de solklare Dage!
 Som Nattergalen, fra hvem
 Man roved dens Unger,
 Med Suk i mit fædrene Hjem
 Min Sorg jeg udsjunger.
 O Hades! Persefones Bo!
 Du Hermes! og Ira, Gudinde!
 Erinyer, Gudernes Børn!
 I saa Mordet herinde!
 I saa, at hans Leje man stjal,
 O, straf dem, som myrde,
 Og send mig min Broder til Hjælp;
 Thi ene ej bære jeg kan
 Sorgernes Byrde.

Choret
 (Elektras Veninder).

Datter af usalig Moder
 O Elektra, hvi vil stedse
 I umættet De du sørge

Over Agamemnons Skjæbne,
Hvem ugudeligt din Moder
Skjændigt fangede med Liste
Og med fjendehaand forraadte!
O! gid den som dette øved,
Maa elendigt gaa tilgrunde,
Hvis jeg ellers saa tør tale.

Elektra.

Tak, I ædelbaarne Kvinder!
Gid I kom for mig at trøste,
Vel jeg det forstaar og fatter,
Og jeg vil det aldrig glemme;
O! men heller aldrig glemme
Vil jeg Sukket over fader!
I, som Kjærlighedens Gave
Skjænke mig, o lad mig sørge
Hør min Bøn! o De! o De!

Choret.

Ej med Klage, ej med Bønner
frelser du fra Hades' vide,
Stærke Vaude dog din fader!
Men fra Sorg, der var at bære,
Styrter du, som altid sukker,

I en Kval, der ej kan lindres,
 Og hvorfra du ej befries.
 Hvi vil saadan Lod du attraa?

Elektra.

Usling den, der kan forglemme,
 At hans fader ynkjont dræbtes!
 Af min hele Sjæl jeg elsker
 Zeus' fugl, som sorgfuldt bange
 Jamrer Itys! altid Itys!
 Niobe som Gud jeg ærer
 Hun, som stedse i sin Stengrav
 Jamrende med Taarer klager.

Choret.

Barn! iblandt de dødelige
 Er ej ene du om Sorgen,
 Som gaar nærmere dit Hjerte
 End de andres hist derinde.
 Blod' og Herkomst har du fælles
 Med Chrysothemis, din Søster,
 Og Ifianassa bære
 Maa den samme Lod som du.
 Saa og han den ædelbaarne,
 Som henlever skjult sin Ungdom

Han, Orestes, hvem Mykenais
Stolte Land skal glad modtage
Naar ham venligt Zeus hidsender.

Elektra.

Han jeg just utrættet venter,
Jeg, som barnløs, uden Brudgom
Taarevædet bærer Sorgens
Endeløse, tunge Lod.
Glemte han har min Daad, min Lære!
Skuffelse hvert Bud mig bringer,
Thi skjøndt altid hid han længes,
Vil endnu dog ej han komme.

Choret.

Trostig vær! vær frejdig Datter!
End i Himlen lever Zeus,
Alt han ser og alt han styrer.
Kast paa ham din overvættes
Sorg og vær mod dine fjender
Ej for hæftig dog ej glemsom.
Tiden er en mægtig Guddom,
Og ej altid vil paa Krifas
friske Sletter i det fjerne
Agamemnoniden tøve,

Og ej heller Guden vil det,
Som ved Acheron er Hersker.

Elektra.

Men for mig er Livets største
Del henrunden uden Haab!
Længere jeg ej det bærer,
Jeg, som uden Børn hentæres,
Hvem ej elsket Niage troster,
Jeg, der lig en usjel fremmed
Staar i Hallen, hvem man byder
Kurvet Dragt og tomme Borde.

Choret.

Sorgeligt din faders Stemme
Lod, da han til Hjemmet ankam,
Sorgeligt i fædres Sæde,
Da Malmørens Mordslag juste!
Vellyst tænkte, Swig fuldbyrded
Denne skræffelige Udaad
Den, som hine — eller fjender
Iblandt Guder — mod ham oved.

Elektra.

O du Dag, som Hjertet hader!
O du Nat! Unævnelige

Maaltids skræffelige Jammer,
Da min fader uretfærdigt
Doden saa ved hines Hænder!
De, som Livet mig forraadte,
De som i Fordærv mig styrted,
Gid Olympens store Guddom
Gjengjælds Straf dem lade lide!
Gid de aldrig Lykke nyde,
De, der saadan Daad udførte!

Choret.

O betænk dig! Klag ej mere!
Ser du ej, at ved dit Veraab
Styrter du fra gode Dage
I en Nød, du selv forvolder?
Megen Sorg du dig bereder
Ved dit mørke Sind, som føder
Strid paa Strid! Nød dem, der have
Magten, bør man ikke stride.

Elektra.

Rædslen selv mig fremad tringer!
Vel min Lidenskab jeg fjender,
Men saa længe Liv mig levnes,
Kan jeg ej, og vil jeg ikke

Holde Hævnens Skrig tilbage.
Thi hvo kan vel, o Veninder,
Hvo, som selve Sagen fatter,
Kan forstandigt Raad mig give?
O! hør op med mig at troste,
Denne Kval kan ikke løses,
Sidelsen faar aldrig Ende,
Uden Tal er mine Klager.

Choret.

Venligt jeg mit Raad kun byder
Som en om og trofast Moder;
Lad ej Vanheld Vanheld føde!

Elektra.

Hvo kan vel min Sorg udmaale?
De henfarne at forglemme,
Er det ret? Hvo tør det vove?
Sliges Hæder ej jeg agter,
Heller ej jeg Lyffens Gaver
Om jeg fik den, kunde nyde,
Hvis jeg skulde stække Klagens
Stærke Dinger og ej ære
Just med den min døde fader!
Hvis ulykkelig den dræbte,

Skal i Jord som intet ligge,
Og hvis hine ej skal bøde
Retfærds Bod til Straf for Drabet,
Da fra alle dødelige
Gudsfrygt vegen er og Blu.

Choret.

O Barn! vi kom hertil saavel for dit
Som for vort eget Vel; men tale vi
Ej ret, da raad kun du, vi dog dig følge.

Elektra.

Jeg skammer mig, Veninder, hvis I synes,
At altfor dybt med Klageraab jeg sørger,
Men Nøden bringer mig at gjøre det.
Tilgiwer! thi kan vel en ædel Kvinde
Sin Sorg beherske, naar sliq Nød hun ser,
Saadan, som jeg den ser ved Dag og Nat!
Den blomstrer frodigt og formindskes ej!
Jeg, som hos Moderen, der fødte mig,
Kun Fjendskab finder; i mit eget Hus
Med dem, som myrded fader, jeg maa leve!
De herske, og af dem afhængigt er,
Om jeg modtager noget eller savner.
Og hvilke Dage, tror I, jeg tilbringer?

Jeg ser Nigisthos knejse stolt paa Tronen,
Som var min faders, bærende hans Dragt,
Samt Offer bringe ved den Urne, hvor
Han myrded ham, og — frækkest end af alt! —
Ham, Morderen, jeg ser paa faders Seje
Hos Moder — hvis hun Modernavn kan bære,
Som med en saadan vil sit Seje dele!
Saa fræk hun er, at med Ugjerningsmanden
Hun lever sammen, frygter ej Erinyen,
Men som med Haansmil over Gjerningen,
Paa Udaadsdagen selv hun Dandsen ordner
Og slagter faar og bringer Maanedsoffre
Til Guderne, som hende frelse give!
Men naar jeg ser det, i mit stille Kammer
Jeg tæres hen i Graad og jamrer over
Det Maaltid, hun med Haan min faders falder.
Og det i Ensomhed; end ej at græde
Af Hjertens Lyst de vil tillade mig,
Thi hun — af Ord kun ædel — raaber højt
Bebrejdende forbandelser imod mig:
„Ugudelige Skabning! for din fader
Du ene bærer Sorg og ingen anden.
Gid du maa dø, og Underverdens Guder
Dig aldrig udfri af din Jammerflage!“

Saa haaner hun; men hører hun af nogen
Orestes kommer, rasende hun bliver
Og ikriger mod mig: „Du er Skyld deri!
Din Gjerning er det! Du, som mig af Hænde
Orestes stjal og bragte listigt bort;
Men vid! du din fortjente Straf skal faa.“
Saaledes bjæffer hun, og Ægtemagen
Den herlige! — staar hos og hidser hende,
Han, denne Usling, denne Altfordærver,
Som kun med Kvinder vover sig i Kamp!
Men jeg, som stedse venter, at Orestes
Skal komme, bringe Hjælp, jeg gaar tilgrunde;
Thi da han stedse tøver med at handle,
Har hvert mit Haab ham rent tilintetgjort.
Og i en saadan Stilling, o Veninder,
Man er betænkksom ej og kan ej tie,
Men tværtimod! i Ondt maa Ondt tilegnes!

Choret.

Er nu Nigisthos hjemme eller ej?

Elektra,

Han er paa Landet. Tro dog ikke, at
Jeg kunde dvæle her, hvis han var hjemme.

Choret.

Saa kan jeg altsaa tale mere frit.

Elektra.

Ja han er borte! Spørg om hvad du vil.

Choret.

Jeg onsker da at spørge om din Broder,
Tror du, han kommer, eller troer du ikke?

Elektra.

Han siger det, men gør ej, hvad han siger.

Choret.

Hvo stort vil vove, tover gjerne længe!

Elektra.

Da toved ikke jeg, da jeg ham frelste.

Choret.

Tab ikke Modet! Han af ædel Stamme
Er spiret; han vil hjælpe sine Venner.

Elektra.

Jeg tror det! Ellers var forlængst jeg dod!

Choret.

Vær stille nu! Thi hist Chrysothemis,
Din kjodelige Søster, ser jeg komme

fra Huset ud, og i sin Haand hun bærer
Gravoffre som man dem for dode bringer.

Chrysothemis
(træder ud af Døren).

Hvi raaber du nu atter her, min Søster,
Med høje Raab for Husets aabne Dor?
Har ej engang den lange Tid dig lært,
Det nytter, at du din Daarskab føjer?
Vel sandt! Saa meget véd jeg med mig selv,
At ogsaa jeg maa sørge. Hvis jeg havde
Blot Magt dertil, jeg sagde dem min Mening.
Men disse Ulykker mig lære nu
Med rebet Sejl at sejle varligt frem.
Du gjør dig mistænkt, kan dog ei dem skade!
Som jeg saa burde du, min Søster, handle.
Strængt taget har du Ret og ikke jeg,
Det staar dog fast, at skal jeg leve frit,
Da maa i alt de mægtige jeg lyde.

Elektra.

O skjændigt! Du er faders, er hans Barn
Og har ham glemt for hende, som dig fødte;
Thi alt, hvad du formanede mig her,
Har hun dig lært; du taled ej dit eget.

Vælg et af to! Vælg enten Daarskabs Tanke
Hvad eller velberaadt at glemme fader!
Du sagde nys, at hvis du havde Magt,
Da vilde du dit Had mod hine vise,
Men mig, som overalt min fader hævner,
Du hjælper ej, men dadler, naar jeg handler.
Det føjer fejghed til vor bittre Nød.
Saa lær da af mig, eller lær mig du,
Hvad vandt jeg vel, hvis jeg ej flaged mere?
Mon ej jeg lever? Usfelt ganske vist,
Men jeg har nok, og til den dødes Ære,
Hvis det ham glæde kan, jeg hine frænker.
Men du! du hader kun i Ord, for os!
I Gjerningen just Morderne du støtter.
O! jeg vil aldrig, selv ej om de gav
Mig al den fordel, hvoraf nu du praler,
Dog smigre for dem. Sæt dig kun tilbords
Med Overflod og nyd al Livets Glæde,
Min føde er, at ej mig selv jeg frænker;
Din Ære ønsker jeg mig ej! Ej heller
Du gjorde det, hvis du var klog. Du kunde
En Datter kaldes af den bedste fader
— Kald dig din Moders! Fejg man vil dig finde
Du har forraadt din fader og hans Venner.

Choret
(til Elektra).

for Gunders Skyld! Tal ej i Vrede saa!
Det gavnligt var, ifald du kunde lære
Af hendes Ord og hun igjen af dine.

Chrysothemis.

O Kvinder! jeg er vant til hendes Ord
Og vilde ikke have talt derom,
Hvis ej jeg om en fare havde hørt,
Som truer hende og vil standse Klagen.

Elektra.

Lad høre da, hvis det kan være værre
End denne Tilstand, jeg dig ej modsiger.

Chrysothemis.

Jeg vil da sige alt, saa vidt jeg véd det.
De vil — hvis ej du standser med din Klage —
Dig sende hen et Sted, hvor Solens Straaler
Du ej kan se, og hvor i fængslets Bur
Langt borte du din Jammersang kan føede.
Betænk dig vel! Bebrejd mig ikke siden!
Nu er det Tid at bruge sin Fornuft.

Elektra.

Det har de altsaa virkelig besluttet?

Chrysothemis.

Ja vist! saa snart Migesthos kommer hjem.

Elektra.

Gid han for den Sags Skyld maa komme strax!

Chrysothemis.

Hvad siger du dog! ulyksalige!

Elektra.

At han maa komme, hvis paa slikt han tænker.

Chrysothemis.

At du maa lide! hvor er din forstand!

Elektra.

At jeg fra Eder langt, langt bort kan fly!

Chrysothemis.

Det Liv, du forer, tænker du ei paa?

Elektra.

Jo vist! mit Liv! det er vel værd at have!

Chrysothemis.

Det kunde være det, hvis du var flog.

Elektra.

Lær mig ej Ondskab imod mine Venner.

Chrysothemis.

Det gjør jeg ej, men Lydighed mod Magten.

Elektra.

Vis du kun Smiger! Det er ej min Skik!

Chrysothemis.

Det er ej godt ved Uforstand at falde.

Elektra.

Jeg falder, hvis jeg skal, men hævner fader.

Chrysothemis.

Jeg véd, at fader os tilgive vil.

Elektra.

O! kun den fejge billiger dit Ord.

Chrysothemis.

Du lyder ikke, følger ej mit Raad?

Elektra.

Gid aldrig jeg sliq Uforstand maa vise!

Chrysothemis.

Saa gaar jeg da didhen, de sendte mig.

Elektra.

Hvor gaar du hen? for hvem er disse Offre?

Chrysothemis.

Dem sender Moder til min faders Grav.

Elektra.

Hvad siger du? Til ham, hvem mest hun haded?

Chrysothemis.

Til ham, hun dræbte! det er det, du mener.

Elektra.

Hvem overtalte hende? hvad er Grunden?

Chrysothemis.

Jeg tror et Rædselssyn, hun saa i Nat.

Elektra.

fædrene Guder! iler nu til Hjælp!

Chrysothemis.

Kan hendes Rædsel dig indgyde Mod?

Elektra.

fortæl om Synet, saa skal jeg dig svare.

Chrysothemis.

Kun saare lidt jeg véd derom at sige.

Elektra.

Sig det dog kun; thi liden Tale bringe
Kan tidt til fald og kan oprejse mange.

Chrysothemis.

Din og min fader, siger man, hun saa
 for Lyset anden Gang til sig at komme;
 Hun saa, at han paa Urnestedet fæsted
 Det Scepter, som han fordum bar, men nu
 Nigisthos bærer; af det spired frem
 En Gren med Blomster smykt, som skygged over
 Mykenais hele Land. Jeg dette horte
 Af en, som var tilstede, dengang da
 for Helios hun Drømmen aabenbared.
 Og mer end dette véd jeg ikke, kun
 Alt nu hun rædselsslagen hid mig sender.
 Men dig ved vore Stammeguder beder
 Jeg nu, adlyd mig, styrk dig ej i fare,
 Stod mig ej bort for siden mig at søge.

Elektra.

Lad, Søster, af hvad der du har i Hænde
 Ej noget røre Graven; thi ej ret
 Ej heller front af dig det er, fra hin
 Saa fjendske Kvinde Offre ham at bringe.
 Nej! skjul dem for dybt under Bolgen eller
 I Jordens Skjød, at ikke de kan naa
 Vor faders Leje. Naar engang hun dør,

Hun til Klenodier dem selv kan have.
I Sandhed! Var ej frækkest hun af alle,
Da havde aldrig hun for ham, hun dræbte,
Befransjet slige fjendske Offergaver;
Thi tror du vel, at Liget hist i Graven
Med venligt Sind mod hende vil modtage
En Hædersgave af den Haand, der dræbte
Saa skjændigt ham, og som paa fjendervis
Lemlæsted ham, hvorvel hun for at sone
Aftorrede sin Blodhaand paa hans Hoved?
Tror du, at derved hun kan sone Mordet?
Det er umuligt! Lad da dette fare!
Du skjære Loffens Spids af Hovedhaaret,
Jeg gjør det og — det er dog mit, skjøndt ringe! —
Giv ham da denne simple Haarlof og
Mit Bælte, som med Glimmerpragt ej pranger,
Kast dig mod Jord og bed, at han fra Hades
Maa komme venligt os tilhjælp mod fjenden,
Og at hans Son Orestes maa i Vælde
Paa sine fjenders Nakke foden sætte,
At siden vi kan bedre Offre bringe.
Jeg tror, jeg tror forvist, at ogsaa han
Forsætligt hende Drommesyuet sendte.
Alligevel, min Søster, tjen dig selv

Herved og ham, der hviler nu hos Hades,
 Vor fader, hvem vi mest af alle elske.

Choret.

Fromt Pigen taler, og hvis du, o fjære,
 forstandig er, da handler du saaledes.

Chrysothemis.

Det vil jeg gjøre. Thi hvad der er Ret,
 Bør Splid ej avle, men en kraftig Daad.
 Dog mens jeg nu forsøget dristigt vover,
 for Guders Skyld da være tause, fjære,
 Thi dersom hun, som fødte mig, det hørte,
 Da, tror jeg, blev det mig et dyrt forsøg.

(Hun gaar.)

Choret (til Elektra).

Hvis mig ikke fremsyn svigter,
 Hvis ej Klogskab helt jeg mangler,
 Da med Varsler Dike kommer
 Og med Retfærds Sejr i Hænde!
 Snart, mit Barn, snart vil hun komme!
 Dristighed mig blev indgivet
 Af det fagre Drommebilled,
 Da dets Pust jeg nylig mærked.
 Aldrig Drotten for Hellener

Glemme vil, ej heller Øren
Gammel, malmsfuld, dobbeltægget,
Som i skjændigt Drab ham fælded.

Mangefodet, mangehændet
Vil paa Kobberfod hun komme
Hun, Erinnyen, som skjuler
Sig i skræffelige Baghold;
Thi af skjændig og usalig
Lyst til blodbesudlet Bryllup
Hine grebes mod al Ret.
Derfor tror jeg, Varslet aldrig
Kommer uden De for Drabsmænd.
Aldrig varsled høje Guder
Ved Orafler eller Syner,
Hvis ej dette spaar os Held.

O du Vogusfart, rig paa Kvaler,
Hvori fordum Pélops sejred,
Hvor du kom med De og Sorger
Over hele dette Land!
Thi fra den Tid da i Volgen
Myrtilos blev brat begravet
Styrtet — den ulykkelige! —
Swigefuldt fra Gyldenfarnen

— Ja fra den Tid er ej Sorgen
Vegen bort fra dette Hus!

Klytæimnestra (kommer ind).

Hvad! strejfer du nu atter tøjlesløs
Omkring, fordi Nigisthos ej er hjemme,
Han, som dig hindred i os Skam at volde?
Da nu han borte er, du ikke bryder
Dig om mig, og til mange har i Ondskab
Om mig du sagt, at barsk og uretfærdig
Jeg hersker, at jeg haaner dig og dit.
Det gjør jeg ikke, men hvad ondt jeg hører
Af dig, det vender jeg imod dig selv.
Thi al din Grund til slikt er den: din fader
Af mig blev dræbt. Af mig? ja vel! jeg véd det,
Og dette vil jeg heller aldrig nægte,
Thi Dike dræbte ham, ej ene jeg;
Du bistod hende selv, var du fornuftig.
Din fader, hvem du altid græder for,
Var jo den eneste iblandt Hellener,
Som voved bringe Guderne sin Datter,
(Skjøndt mig hun kosted Smerte, ikke ham.)
Nu vel! saa sig mig da, af hvilken Grund
Han offred hende. for Argivers Skyld?

Nej! de ej havde Ret til mit at dræbe.
 Men, hvis for Menelaos' Skyld han dræbte
 Min Datter, bør han da ej Bod mig give?
 Og hin, hans Broder, havde tvende Børn,
 for deres Moders Skyld fandt Toget Sted,
 Dem kunde snarere han have offret!
 fandt Hades, tror du, i mit Barn Behag
 fremfor i hendes ved sit Offermaaltid?
 Hvad eller elsked faderen ej mer
 Sit Barn med mig, men dem, hans Broder avled?
 Og rober slikt ej Uforstand og Ondskab?
 Saa synes jeg, selv om ej du det mener,
 Det sagde selv den dræbte, fik hun Mæle!
 Og derfor gjør ej denne Gjerning mig
 Mismodig; men hvis ondt mit Ord du finder,
 Sog Jandsigt først, før du din Moder dadler.

Elektra.

Ej skal du sige nu, at jeg begyndte
 At krænke dig og derfor fik dit Svar;
 Men, hvis du nu tillader det, da vil
 Jeg om den døde og min Søster tale.

Klytæmnestra.

Ja, jeg tillader det! Hvis altid saa
 Du talte, ej det krænked mig at høre.

Elektra.

Jeg taler da! Du siger, at du dræbte
Min fader. Gives der en større Skjændsel,
Om det saa var med Rette eller ej?
Jeg vise vil, du dræbte ej med Rette,
Din Boler, Uslingen, dig overtalte.
Spørg Jægerinden Artemis, hvorfor
I Nulis hun holdt Stormens Kræfter bundne!
— Dog nej! det er ej ret! Jeg selv vil svare.
Engang min fader — som jeg hører — jaged
I Artemis' Lund og skræmmed op
Højtakket, broget Hjort; han fælded den,
Og pralende hovmodigt Ord han talte.
Fra den Stund af holdt Letos vrede Datter
Achæierne tilbage; til Erstatning
For Dyret skulde han sin Datter offre.
Saa gif det til! Paa ingen anden Maade
Det Hæren muligt blev derfra at drage.
Og derfor, tvungen, meget mod sin Vilje
Han offred — ej for Menelaos' Skyld!
Men hvis — thi og din Sag jeg tale vil —
Hvis han det gjorde just for hin at gavne,
Mon du da burde dræbe ham? Hvad Lov
Kan byde slikt? Tag dig i Agt, at ikke

Slig Lov dig selv til Sorg og Skade rammer!
Hvis Liv for Liv skal kræves, skulde du
Jo dræbes strax, om ellers Ret dig skete.
Se til, hvad taabeligt du gjør til Lov!
Thi lær mig, om du vil, hvorfor du nu
Saa skjændigt handler som det vel er muligt.
Hos Morderen, med hvem du fordum dræbte
Min fader, hviler du, og Børn du avler
Med ham, imens du støder bort de ægte
I lovlig Ægtestand opfødte Børn.
Kan slikt man rose? Eller vil du sige,
At ogsaa det er Boden for din Datter?
O! skjændigt, om saa var! Det er ej ret
Af saadan Grund en saadan fjende ægte.
Dog, det er ej min Sag dig at formane
Du, som jo strax vil sige, at jeg haaner
Min Moder, skjøndt som Herskerinde jeg
Ej mindre end som Moder dig betragter;
Jeg som henlever sorgfuldt Liv, og som
Af dig og Boleren alt ondt maa døje.
Og han, som neppe undslap fra din Haand,
Orestes, Staffel, fører usfelt Liv,
Han, hvem du siger jeg opfostrer til
Din Morder; jeg det gjorde, om jeg kunde,

Vid det! og raab kun lydt for alle ud,
 At jeg er ond, bagtalersk, fuld af frækhed!
 Thi visselig! hvis jeg i slige Ting
 Er kyndig voret op, da kan man sige,
 Jeg ej vanslægtet er fra din Natur.

Choret.

Uf Harm hun snyser uden Hensyn til,
 Hvorvidt det er med Rette eller ej!

Klytaimnestra.

Hvi skulde Hensyn jeg til hende tage,
 Hun, som saa dristigt har sin Moder haanet,
 Og det i hendes Alder? Ingen Daad
 Kan findes, hun ej uden Blu vil øve.

Elektra.

Vid vel, at selv jeg blues over dette,
 Om end ej du det ser. Jeg fuldt erkjender,
 At hvad jeg gjør ej sommer sig for mig;
 Men dine Gjerninger, det Had, du viser,
 Med Vold mig tvinge til, hvad jeg maa gjøre;
 Thi ikkun Skjændighed af Skjændsel læres.

Klytaimnestra.

Skamløse Skarn! Ja, jeg og mine Ord
 Og Gjerninger for frit dig lade tale.

Elektra.

Det siger du og ikke jeg; thi Daaden
Er din, og selv sit Ord den finde maa.

Klytaimnestra.

Nej! nej! ved Herskerinden Artemis!
Dit Mod skal knækkes, naar Migesthos kommer.

Elektra.

Ser du, du vredes? Skjondt du tillod mig
At tale frit, du taaler ej at høre.

Klytaimnestra.

Tilsteder du — skjondt frit du tale tør —
Mig uden onde Raab at bringe Offret?

Elektra.

Ja vist! jeg gjør det! bring dit Offer kun
Og flag ej paa min Mund, der nu vil tie.

Klytaimnestra (til en Terne).

Ræk mig, o Terne! rige Offergaver,
At jeg for Herskeren kan Bon frembære
Om frelse fra de Rædsler, som mig tyngte.

(for Altret.)

Soibos Beskytter! laan da Ore til
Min skjulte Bon; thi ej imellem Demmer

Min Tale lyder, og ej alt tør bringes
 for Lyset, da hun dér staar ved min Side,
 Alt ej med Had og mangetunget Raab
 Hun over hele Staden Løgn skal sprede.
 Men hør da dette, som jeg kan dig sige:
 Det Syn, Lykeios, som jeg saa i Nat
 I dobbelttydig Drøm, det give du
 Opfyldelse, hvis mig det er til Gavn;
 Hvis ej, da lad det imod fjenden vendes!
 Tillad det ej, hvis nogle prøve paa
 fra denne Lykke mig med Swig. at styrte,
 Men lad mig stedse uskadt blive her
 I Atreus' Hus, omgjordet med hans Scepter,
 Og hos de Venner, som mig nu omgive,
 I glade Dage hos de Børn, der ej
 Mig byde fjendskab eller bitter Sorg.
 I Naade høre du, Apollon, dette
 Og skjænk os alle som vi bede dig!
 Alt øvrigt véd du, selv om jeg end tier,
 Det tror jeg, da jeg véd, at du er Gud,
 Og Zeus' Børn i Sandhed alt kan se!

P a i d a g o g e n (kommer ind).

Sig mig, I Kvinder, hvor jeg høre kan,
 Om dette er Nigisths, Tyrannens, Hus.

Choret.

Det er det, fremmede, du gjætted ret.

Paidagogen.

Mon ogsaa ret jeg træffer, naar jeg mener,
Hun er hans Hustru; hun en Dronning ligner.

Choret.

Jo! du har Ret! Hun ved din Side staar.

Paidagogen.

Vær hilset Herskerinde! hid jeg kommer
Med Nyhed god for dig og for Nigisth.

Klytæmnestra.

Hil Varslet! dog jeg ønsker først at vide,
Hvo blandt de dødelige hid dig sendte.

Paidagogen.

fanotens, fofis' Drot, med vigtigt Budskab.

Klytæmnestra.

Hvad da, o fremmede? Naar fra en Ven
Du kommer, véd jeg, har du godt at mælde.

Paidagogen.

Orest er død! saa lyder fort mit Ord.

Elektra.

De mig usalige! Det blev min Død!

Klytæmnestra.

Hvorledes? hvad? — giv ej paa hende Ngt!

Pædagogen.

Orest er død! jeg siger nu som før.

Elektra.

Jeg er fortabt! ve! ve! jeg gaar tilgrunde!

Klytæmnestra.

Pas du dig selv! Men du, o Fremmede,
fortæl mig noje, hvordan var hans Død?

Pædagogen.

Jeg derfor sendtes hid; nu skal jeg tale.
Dengang han kom til Hellas' Samlingsplads
for Delfisk Kamplegs Skyld, og da han horte
Heroldens høje Raab, som lydt forkyndte
Den Idræt, hvori først der skulde kæmpes,
— Da tren han frem og overstraaled alle.
Og Lobets Udfald blev som ham sig sønmed,
— Med Sejrens Hæderskrands han gik fra Banen.
Saa stor, saa herlig var hans Kraft og Manddom,
Alt ej jeg véd, hvad særligt bør fortælles
Iblandt saa meget; vid: i alt, hvad nævnes
Af Lob og Dobbeltløb hvad eller femkamp,

I alt, Heroldens Stemme højt forkyndte,
Hjembar han Krandsen, udraabt som Argiver
Ved Navn Orestes, Son af Agamemnon,
Som fordum samlede Helleners Hær.
Saavidt nu dette! Men naar høje Guder
Vil skade os, kan selv ej Helten undfly.
Thi næste Dag, da hastig Væddekjørsel
Berammet var, ved Solopgang han traadte
Paa Banen ind tillige med de andre.
En var Achaier, en fra Sparta, to
Var Libyer med tvende raske firspand,
Den femte var Orest med Heste fra
Thessalien, den sjettes gule Spand
Mitolisk var, den næste var Magnesier,
Hvidt Spand den næste fra Minia førte,
Den niende kom fra Athen, som Guder
Opbygget har, tilsidst kom en Boiot.
Hvor derpaa Kampens Dommere dem stilled
Med deres Vogne efter Loddets Kast,
De stode, til Trompeten gav Signalet.
Da foer de frem med Raab og rysted Tommen,
Og hele Banen fyldtes da med Larmen
Af Vognes Raslen, Stovet stod i Vejret.
I Drimlen blandede iblandt hverandre

Paa Svøben ingen spared for at komme
fremad og foran for sin Nabos Vogn,
Og, som paa en Gang prustede hver Hest
Og kasted Skummet over Kusk og Vogne;
Beständig tæt mod Maalestottens Kant
Holdt hin sin Vogn og lod sin højre Hest
faa Tojlen fri, men holdt den venstre an.
Og indtil nu gik alt i Orden godt —
Da lob de Minianske vilde Heste
Paa en Gang løbsk, idet de svinged efter
Med Held at have fuldendt flere Løb.
Imod Barkaisk Vogn de Bringen stødte,
Og derpaa tumled ved den enes Uheld
Den ene mod den anden; Krisas Slette
Af Vognene, som vælted, fyldtes op.
Han, som med Snildhed styred Vognen fra
Athenai, gav da Agt og holdt tilside,
Imens i Banens Midte Larmen buldred.
Sidst kom Orest, der spared paa sin fart,
Idet til sidste Løb sin Lid han satte;
Da han nu saa Athenienseren
Alene jage frem, med høje Raab
Han følger ham, og nu de foer afsted
Ved Siden af hinanden; snart den ene .

Og snart den anden ringe Forspring fik.
Se! alle disse Lob han sikkert kjorte
Paa sikker Vogn, den ulyksalige;
Men derpaa strammed han den venstre Tøjle
Da Vognen svinged, og nu turned han
Mod Stottens Kant, saa Hjulet brast itu.
Fra Karmen styrted han og blev indviklet
I Tommens Reb, og ved hans bratte fald
Hans Heste sky foer ind mod Banens Midte.
Da Mængden saa ham styrte fra sin Vogn,
Med høje Raab den Unglingen beklaged,
At han, en saadan Helt, sliq Skjæbne fristed.
Snart imod Jorden, snart i Vejret kastet
— Indtil med Nød og megen Møje man
fik standset Hestenes det vilde Lob —
Han blodig loftet blev, saa selv hans Ven
Ej kunde kjende Liget, naar han saa det.
Han strax blev brændt paa Baal, og her i liden
Kobberne Urne bringe Mænd fra Fokis
Hans Heltelegem hid som ringe Aske,
At det i fædrejord sin Grav kan finde.
Saa gif det til! Som det er sørgeligt
At tale om, saa var det og at se,
Og ingen Tid jeg større Vanheld skued.

Choret.

Vel Vel! saa er vor gamle Herskerslægt
Da som det synes rykket op med Rod!

Klytaimnestra.

O Zeus! er dette Glæde eller Rædsel?
Det gavner mig, men hvor det dog er tungt,
At kun ved egen Sorg jeg Livet frelser.

Pædagogogen.

Hvi saa bedrovet, Kvinde, ved mit Ord?

Klytaimnestra.

Mægtig er Blodets Stemme! thi man kan
Ej Barnet hade, selv naar ondt det volder.

Pædagogogen.

forgjæves altsaa komme vi herhid?

Klytaimnestra.

Nej! ej forgjæves! hvor kan saa du tale,
Hvis ellers du mig bringer sikkert Bud,
At han, mit Hjertes Barn, er død, som fra
Mit Bryst og fra min Pleje droges bort
Og flygted, blev en fremmed. Aldrig siden
Han dette Land forlod, han saa mig mere,
Men mig beskyldte for sin faders Drab

Og trued mig med Hævn. Ved Nat og Dag
 Mig Sønnen fly'de, og den stærke Tid
 Mig hver en Stund paa Gravens Bred lod vandre.
 Men denne Dag har mig befriet fra
 Min frygt for ham og hende dér; thi hun
 Var mig den største Plage i mit Hus.
 Mit Hjerteblood hun drak! Men nu i fred
 For hendes Trusler kan vi roligt leve.

Elektra.

De mig usalige! Nu maa jeg flage,
 Orestes ved din Død! O! er det Ret,
 At du i Døden end af Moder haanes?

Klytæmnestra.

Ja! Ikke dig, men ham er sket sin Ret!

Elektra.

Hør det du Nemesis for ham, der døde!

Klytæmnestra (spottende).

Hun har jo hørt og givet ham sin Ret.

Elektra.

Ja haan mig kun! nu føjer Lykken dig.

Klytæmnestra (som for).

Og vil I ej tilintetgjøre den?

Elektra.

Hvor kan vi det? vi er jo slagne selv!

Klytæmnestra.

Ja, fremmede, hvis hendes høje Raab
Du standsjet har, det megen Løn er værd.

Pædagogen.

Saa gaar jeg, siden Alt i Orden er.

Klytæmnestra.

Nej, nej! kun slet det sømmed sig for mig
Og for den Gæsteveren, som hid dig sendte;
Træd ind og lad kun hendes Veraab lyde
Om hendes kjæres, hendes egen Nød!

(Pædagogen og Klytæmnestra gaa.)

Elektra (til Choret).

Hvad synes I? Bar hun sig ad som en,
Der græder, jamrer, føler Sorg og Smerte,
Nu hendes Son saa sorgelig er død?
Nej! nej! hun lo og gif! O ve mig arme!
Din Død, min elskte Broder, dræber mig,
Thi just med den svandt bort mit sidste Haab,
Det eneste, der mig var ladet tilbage,
At vældig du som Hævner skulde komme
for mig og fader. Hvor skal nu jeg vende

Mig hen? Jeg staar alene, er berøvet
 Dig og min fader. Utter skal jeg trælde
 for dem, jeg hader, for min faders Drabsmænd.
 Mon virkelig mig herved sker min Ret?
 Nej! jeg vil ikke i den Tid, som kommer,
 Hos hine bo! Opgivende mig selv
 Ved denne Port jeg vemmeløs vil dvæle,
 Og hvis det krænker dem, da lad kun en
 Af dem mig dræbe. Hvilken Lyst at dø
 Og Kval at leve! Fryd ej Livet ejer!

Choret.

Hvor er Herskerens Syn,
 Hvor den straalende Sol,
 Hvis de saadant kan se
 Uden hævnende Straf?

Elektra.

De mig arme! Af De!

Choret.

O hvi græder du, Barn?

Elektra.

Af!

Choret.

formaste dig ej!

Elektra.

Du mig dræber!

Choret.

Hvorred?

Elektra.

Hvis du giver mig Haab
Om de henfarne, da
I end dybere Sorg
Du nedtræder min Sjæl.

Choret.

Dog jeg véd om en Drot,
Som — ved Kvindehaand dræbt
for en Guldkjædes Skyld —
Nu i dybeste Grav

Elektra.

De mig arme! Af De!

Choret.

. . . . Hersker vældigt med Kraft.

Elektra.

Af!

Choret.

Og forbrydersten blev

Elektra.

Underkøbt!

Choret.

Med Magt!

Elektra.

Ja jeg véd det! Jeg véd,
I sin Sorg fik han Hjælp;
Af! min Hjælper er død,
Reven bort, er ej mer!

Choret.

Arme! tung er din Lod.

Elektra.

Selv jeg véd det fuldt vel
Af mit sorgfulde Liv
Rigt paa Rædsel og Kval.

Choret.

Vi har set, hvad du led.

Elektra.

Drag min Tanke da ej
Bort fra dette nu da

Choret.

O, hvad mener du Barn?

Elektra.

Tu da ej der er Hjælp
Og ej Haab fra Orest.

Choret.

Døden alle ſkal naa!

Elektra.

Mien i Kjørselens Fart
At indvikles ſom han
I det dræbende Reb!

Choret.

Ja, uventet det var.

Elektra.

I det fremmede Land
Uden plejende Haand

Choret.

Ve! hvor ſorgeligt! Ve!

Elektra.

. . . . Traf ham Døden, og ej
Lod mit Suk ved hans Grav!

Chrysothemis
(kommer haſtigt ind).

Med Glæde, kjære, hid jeg haſtigt iler
Og ſætter ſindig Anſtand rent til Side;

Thi Glæde og Befrielse jeg bringer
fra alt, hvad indtil nu du her har lidt.

Elektra.

O! hvor vil Hjælp du hente for min Nød,
for hvilken ingen Lægedom kan findes?

Chrysothemis.

Orest er her! hos os! hør hvad jeg siger!
Det er saa vist som for dit Blik jeg staar.

Elektra.

Hvad! raser du, ulykkelige, eller
Vil du med vore Kvaler drive Spot?

Chrysothemis.

Ved fædres Arne! nej, jeg spotter ej,
Men siger, at han virkelig er hos os.

Elektra.

Åh! Åh! af hvilken Dødelig har du
Da hørt det, siden fast du tror derpaa?

Chrysothemis.

Åf mig og ingen anden! Selv jeg saa
Et Tegn, paa hvilket jeg kan sikkert stole.

Elektra.

Hvad Tegn du Daare? Hvortil ser du hen?
Hvad Gnist af Haab er det, du varmes ved?

Chrysothemis.

for Guds Skyld hor mig! Siden kan du domme,
Om jeg forstandig eller ej skal kaldes.

Elektra.

Ja tal kun, hvis et Ord dig glæde kan.

Chrysothemis.

Alt hvad jeg saa, jeg nu skal sige dig.
Da did jeg kom til faders gamle Grav,
Jeg saa paa Hojens Top nys udgydt Mælk,
Og trindt om Graven slynged sig en Krands
Af Blomster af hvad Art der nævnes kan.
Forundring greb mig, og jeg spejded nøje,
Om noget Menneske var Graven nær;
Men da det hele Sted i Stilhed hviled,
Jeg listede mig nærmere og blev
Paa Graven vaer en frisk affskaaren Haarlok.
Og strax jeg saa det, i min bittre Nød
Det greb min Sjæl, at her jeg saa et Tegn
fra ham, Orestes, hvem saa højt vi elske.
Og under hellig Taushed greb jeg den,
Mens Glædens Taarevæld mit Øje fyldte,
Og nu som dengang véd jeg det for vist,
At han har Offret bragt og ingen anden.

Hvo kunde det undtagen du og jeg?
 Og jeg har ikke bragt det, véd jeg vel,
 Du heller ej, du, som jo ej engang
 Har Lov at gaae herfra til Gunders Tempel!
 Og Moders Hu kan ikke staa til slikt —
 Desuden vilde da vi have vidst det.
 Nej! hine Gaver ere fra Orest!
 Vær glad min Søster, thi den samme Gud
 Ej altid staaer de samme bi. Mod os
 Han fjendtlig var tilforn, maaske den Dag,
 Idag vil alt for os til Lykke vende.

Elektra.

Hvor uforstandigt! hvor jeg yufer dig!

Chrysothemis.

Hvorledes? glæder du dig ej herover?

Elektra.

Du véd ej, hvor du er og hvad du siger!

Chrysothemis.

Hvad! véd jeg ej, hvad tydeligt jeg saa!

Elektra.

Ulykkelige! han er død, og aldrig
 Han hjælpe kan, vend ej din Tanke did!

Chrysothemis.

Ve! Ve! Af hvem har du da dette hørt?

Elektra.

Af en, der stod ham nær i Dødens Stund.

Chrysothemis.

Hvor er han? hvor? Forundring griber mig!

Elektra.

Hist inde, som vor Moders fjære Gæst.

Chrysothemis.

Ve mig usalige! Men hvo har da
De mange Offre bragt paa faders Grav?

Elektra.

Jeg tænker, at en Ven har lagt dem dér
Til Minde om Orest, den hedengangne.

Chrysothemis.

Jeg Staffel, som i Glæde hasted hid
Med saadant Nyt ej vidende vor Nød!
Og nu jeg kommer, finder jeg ej blot
Vor gamle Kval, men ogsaa nye Sorger!

Elektra.

Saa er det, men hvis mig du lyde vil,
Kan du fra dette Sorgens Tryk os frelse.

Chrysothemis.

Skal jeg de Dode falde frem til Liv?

Elektra.

Saa uforstandigt kunde jeg ej tale.

Chrysothemis.

Hvad vil du da, som jeg kan sikkert love?

Elektra.

At du skal vove, hvad jeg byder dig.

Chrysothemis.

Er det til Nytte, vil jeg ej mig vægre.

Elektra.

Betænk, at intet lykkes uden Noje.

Chrysothemis.

Det véd jeg! Jeg vil hjælpe, hvis jeg kan.

Elektra.

Hør da, hvad jeg besluttet har at gjøre.

Du véd saa godt som jeg, at kraftig Hjælp

Uf Venner har vi ej; thi Hades har

Dem rovet fra os, og vi staa alene.

Saa længe end min Broder var i Live

I Ungdoms fulde Kraft, det Haab jeg nærød,

At han engang min Fader skulde hævne.

Nu er han død! Nu staar til dig mit Haab,
At ikke du vil vægre dig at dræbe,
Tilligemed din Søster, faders Drabsmand —
Ugisthos mener jeg og skjuler intet.
Hvor længe vil du vel letsindigt vente?
Hvad haaber du? du, som kun ejer Suk
Berøvet Rigdom, al din fædrearv?
Du, som saa længe baaret har den Sorg
At ældes uden Bryllupsfærd og Brudgom?
Og slikt du aldrig haabe kan at faa;
Thi ej saa uforstandig er Ugisth,
At han vil taale, at vi Afkom føde;
Han véd, det blev hans sikke Undergang.
Men dersom nu du følge vil mit Raad,
Vil først og fremmest du faa Ry for Fromhed
Af fader og vor hedengangne Broder,
Og dernæst — som du det ved fødslen blev —
Du fri vil blive, faa en værdig Brudgom,
Thi alle søge gjerne til den gode.
Og ser du ikke, hvilket herligt Ry
Du skaffe vil os begge, hvis du lyder?
Thi hvo — af Landsmænd eller fremmede —
Vil se os og ej hilse os med Ros:
„Se, Venner, disse tvende Søstre her,

fra Undergang de frelste Fædres Hjem;
 De voved deres Liv og dræbte selv
 De fjender, som i Fryd og Vælde leved.
 Dem bør man elske, dem bør alle ære!
 Ved Gudefester og Forsamlinger
 De prises bør for deres Mandemod."
 Se! saadan Tale vil om os man føre,
 I Liv og Dod vil ej forgaa vor Ros.
 Ja, kjære, adlyd mig og hjælp din Fader,
 Staa bi din Søster, fri mig fra min Nød,
 Befri dig selv! Du ser jo, dette Liv
 Ej somner sig for os som ædelbaarne.

Choret.

I slige forhold det nødvendigt er,
 At hvert et Ord I nøje overveje.

Chrysothemis.

Ja, før hun talte, Kvinder, vilde hun,
 Hvis hun var flog, forsigtigt have vejet
 Sit Ord, men slikt har hun jo ikke gjort.
 Hvad er dit Haab du, som dig ruster fjækt
 Med Overmod og byder mig at hjælpe?
 Betænk dig! Du blev Kvinde ikke Mand,
 Du mægter lidet kun mod fjendens Styrke;

Og Lykken er med dem, os flyer den fra
Og spinder bort og bliver til et intet.
Hvo kan vel tænke paa sliq Mand at fælde
Og slippe fra det uden Skam og Skade?
Giv Ngt, at ej i endnu større Nød
Vi herved styrte, hvis os nogen horer;
Thi blev end nok saa skjont vort Eftermæle,
Vi vandt dog intet ved en skjændig Død.
(Dog Doden selv er ikke værst, men det
At ønske Doden og ej kunne naa den.)
— Jeg beder Dig, for ganske og aldeles
Du styrter os og Slægten i Fordærv,
Bekjæmp din Drede! Hvad der her er sagt
Som usagt og usket jeg vil bevare.
Vær dog forstandig endelig engang
Og vig for dem, hvis Mægt du ej kan boje.

Choret.

Gjør det! Thi viis Forsigtighed og Kløgt
Er største Fordel Mennesker kan vinde.

Elektra.

Dit Ord mig ej uventet var; jeg vidste
fuldtvel, at du mit Forslag vilde afslaa.
Nuvel! saa maa jeg da med egen Haand
Min Gjerning gjøre, thi den skal udføres.

Chrysothemis

(med Ironi).

Åh! havde saa ved faders Drab du tænkt,
Du vist det hele havde forebygget!

Elektra.

Min Hu stod til det, men jeg mangled Klogt.

Chrysothemis

(som før).

Bær kun sliq Mangel gjennem hele Livet!

Elektra.

Hvor du, som ej vil hjælpe, smukt formaner!

Chrysothemis.

Det Sværd, man hvæser, saare kan en selv.

Elektra.

Din Klogt jeg ærer men affkyer din fejghed.

Chrysothemis.

Dog skal du rose den engang i Tiden.

Elektra.

Nej! Ros skal aldrig af min Mund du hore.

Chrysothemis.

Det vil den Tid, der kommer, vel os vise.

Elektra.

Gaa bort! Du kan mig intet gavne her!

Chrysothemis.

Det kan jeg, men du selv vil intet høre.

Elektra.

Gaa ind og mæld din Moder hele Sagen.

Chrysothemis.

Nej! nej! saa stærkt kan jeg dog ej dig hade.

Elektra.

Tænk paa, til hvilken Skjændsel du mig forer.

Chrysothemis.

Til Skjændsel ej, men Omjorg for dig selv.

Elektra.

Skal jeg da følge, hvad du tror er Ret?

Chrysothemis.

Du selv skal fore an, naar flog du bliver.

Elektra.

Hvor tungt at spille sine gode Raad!

Chrysothemis.

Ja, det at handle galt, er just din fejl.

Elektra.

Hvorledes! Er ej Retten her hos mig?

Chrysothemis.

Jo! men selv Retten blive kan til Skade.

Elektra.

Jeg under slige Love ej vil leve.

Chrysothemis.

Udfør dit forfæt! Mig skal dog du prise.

Elektra.

Ja! uden frygt for dig jeg det udfører.

Chrysothemis.

Og staar det fast? Du ændrer ej din Plan?

Elektra.

Nej! Intet værre er end slette Raad.

Chrysothemis.

Du synes ej at dele mine Tanker.

Elektra.

Min Plan stod længe fast; den er ej ny.

Chrysothemis.

Saa gaar jeg da; thi hverken vil mit Ord
Du billige, ej heller jeg din Udfærd.

Elektra.

Ja gaa du kun, jeg vil ej følge dig,

Selv ikke om af Hjærtet du det onsked;
 Kun Taaben prøver, hvad ej opnaaes kan.

Chrysothemis.

O! hvis du tror dig flog i nogen Retning
 Da vær det kun! Naar du i bitter Nød
 Er stedt, da vil mit Ord som flogt du sande.

(Hun gaar.)

Choret.

Vi se jo de snildrige fugle
 Højt under Sky
 At sørge for dem, som Livet dem gav
 Og beskytted de spæde
 — Hvi handler ej Mennesket saa?
 Men, ved Lynet fra Zeus!
 Ved den himmelske Ret!
 Dets Straf vil og komme.
 O fama! raab under Jord
 Med forrigfuld Røst
 Højt for Utreider,
 Mæld et sørgeligt Bud:
 Forlængst er den hjemlige Arne
 I Sygdom stedt,
 Nu søsterligt Venfkab den bittre Kiv

Uægeligt bryder.
 Og Elektra staar ene, forladt!
 Med evindeligt Suf
 Som fra Nattergals Bryst
 Ugter Doden hun ringe;
 Først Hævnen mætte hun vil
 Paa de tvende, hun hader,
 Da vil gjerne hun dø!
 Hvo er ædel som hun?

(til Elektra)

Ingen som kan ædel kaldes
 Vil sit Hædersnavn beskjemme
 Ved et Liv i Skjændsel fort.
 Saa og du en Lod dig faared
 Sorrighfuld, men mod det Onde
 Du dig væbued; derfor skal du
 Kaldes from og værdig Datter.
 Gid i Magt og gid i Lykke
 Over hine du dig hæve
 Maa saa vist du nu er ringe!
 Thi jeg fandt dig stedt i ublid
 Skjæbne, men for Dattersindet
 Vandt du Prisen for din dybe,
 Store Vrefrygt for Zeus.

Orestes

(træder ind med Pylades).

Sig mig, o Kvinder, om vi ret har hørt
Og gaa den lige Vej didhen, vi søge?

Choret.

Hvad søger du, og hvad er vel dit Ønske?

Orestes.

Jeg spørger, om Nigisthos boer hithenne.

Choret.

Det gør han! God Besked man har dig givet.

Orestes.

Og hvo af Eder kan vel mælde ham,
At nu — som længe ønsket — hid vi komme?

Choret

(pegende paa Elektra).

Hvis nærmest Slægt bør gjøre det, kan hun.

Orestes

(til Elektra).

O Kvinde! gaa, forkynd for Husets folk,
At Mænd fra Fokis her Nigisthos søge.

Elektra.

O De! I bringe dog vel ej Bevis
for Rygtet, som vi nylig have hørt?

Orestes.

Jeg véd ej, hvad du mener. Strofios
Mig bød at bringe Budskab om Orestes.

Elektra.

Og hvilket Bud? Hvor Angsten griber mig!

Orestes.

De ringe Levninger af ham, den døde,
Vi — som du ser — i liden Urne bringe.

Elektra.

De mig usalige! Saa er det sandt!
Saa er den Urne hans, som jeg her skuer!

Orestes.

Ja, hvis din Klage lyder for Orestes,
Da vid, at dette Kar hans Legem skjuler.

Elektra.

O fremmede! hvis dette Kar ham gjemmer,
Tillad for Gunders Skyld mig da at tage
Det i min Haand, at jeg med denne Aske
Mig selv og al min Slægt begræde kan.

Orestes

(til sit følge).

Bring hid! og giver hende Urnen, thi

Hun beder om den ikke som en Urn,
Men som en Slægtning eller nær Veninde.

Elektra

(tager Urnen).

O sidste Minde om min elskte Broder!
Ak! hvor forandret er ej nu' mit Haab
fra den Gang, da jeg bort herfra dig sendte!
Nu som et intet jeg i Haand dig bærer,
Mens fuld af Liv jeg sendte dig herfra.
O gid jeg havde Livet selv forladt,
forinden jeg til fremmed Land dig sendte,
Idet jeg hemmelig fra Drab dig frelste,
Da var du — dræbt paa samme Dag som fader —
I fælles Grav med ham til Hvile stedt.
Men nu! Som flygtning i et fremmed Land
Du omkom, langt fra Hjemmet og din Søster,
Og ej med kjærlig Haand jeg arme kunde
Med Bad dig hædre, ej fra Baalets Glød
— Som billigt var — dig, Demodsbyrde, tage!
Men, Staffel, fredet af en fremmeds Haand
Du ringe kommer hid i ringe Kar.
De mig usalige for al min Pleje,
Som uden Nytte jeg med sødt Besvær

Dig ydede. Thi mere min du var
End Moders; intet Tyende dig fostred,
Jeg var din Fostermoder; thi jeg traadte
Dengang som Søster dig i Moders Sted.
Men nu, paa denne Dag da dig jeg mister,
Er alt forbi; thi som den vilde Storm
Du alt rev med dig: fader dræbtes, jeg
Ved dig er død, du selv er død og borte!
Men fjenden lær, af Glæde raser hun
Hin Moder uden Moderhjerter, hun,
Om hvem du hemmeligt mig sendte Bud,
Du vilde straffe hende. Ak! men dette
Tilintetgjort er af vor tunge Skjæbne,
Som sendte mig din Aske og din Skygge
I Stedet for den Skikkelse, jeg elsked.
O ve mig! Ve!
Ak sorgelige Legem!
Hvor kom du, elskede,
Paa rædsom Vis! Du mig tilintetgjorde!
Tilintetgjorde mig o fjære Broder!
O, tag mig til dig under dette Skjul
At vore Skygger mødes, og med dig
I Hades vil jeg bo. Da her du leved,
Jeg delte alt med dig, og nu i Døden

O Broder stunder jeg imod din Grav.
— De Døde, ser jeg, tynger ingen Sorg!

Choret.

Elektra! husk en Dødelig dig avled,
Orest var dødelig. Suk ej for meget,
Thi alle skal vi jo sliq Skjæbne friste.

Orestes.

Hvad skal jeg sige? Hvorhen skal jeg vende
Tvivlraadig Hu? Jeg kan ej Tungen tvinge.

Elektra.

Hvad Sorg har du? Hvi vil du tale saa?

Orestes.

Er det din skønne Skikkelse Elektra?

Elektra.

Det er det, og i tunge Vilkaar stedt.

Orestes.

De mig for saadan ulyksalig Skjæbne!

Elektra.

Min Ven! det er da ej min Skyld du sukker?

Orestes.

O Legem, hvor uværdigt er du plejet!

Elektra.

Din Klage, fremmede, maa gjælde mig.

Orestes.

Ve! uden Brudgom! stedt i saadan Nød!

Elektra.

Saa sig da, hvi du stirrer paa mig saa.

Orestes.

Hvor lidet fjendte jeg min egen Sorg!

Elektra.

Hvad har jeg sagt, som slige Tanter vækker?

Orestes.

Jeg ser dig jo af Sorger overvældet.

Elektra.

Dog lidet kun du af min Kummer ser.

Orestes.

Hvad? Kunde Øjet værre Vilkaar see?

Elektra.

At jeg med Drabsmænd leve maa mit Liv.

Orestes.

Hvis Drabsmænd? Hvoraf kommer al din Kvide?

Elektra.

Min faders! og jeg tvinges dem at tjene.

Orestes.

Og hvilken Dødelig mon tvinge dig?

Elektra.

Hun kaldes Moder, er ej Navnet værd.

Orestes.

Hvad gør hun da? Mishandles du med Vold?

Elektra.

Med Vold og Spot og alt, hvad ondt kan nævnes.

Orestes.

Er der da ingen, som dig frelse kan?

Elektra.

Kun én der var! — hans Aske har du bragt!

Orestes.

Ulykkelige! dybt jeg dig beflager!

Elektra.

Du er den eneste, som føler med mig.

Orestes.

Jeg er og ene om din Sorg at dele.

Elektra.

Hvorledes? Kommer du som Slægtning' hid?

Orestes

(peger paa Choret).

Hvis disse er dig tro, da vil jeg svare.

Elektra.

Det er de, og du taler her til Venner.

Orestes

(griber efter Urnen).

Slip Urnen da, saa skal jeg alt fortælle.

Elektra.

Nej, nej! for Gunders Skyld tag den ej bort!

Orestes.

Lyd kun mit Ord, da tager du ei fejl.

Elektra.

Nej! ved dit Skjæg! tag ikke Urnen fra mig!

Orestes.

Jeg vil det.

Elektra.

O, for din Skyld, min Orest,
Er jeg ulykkelig, din Grav berøvet.

Orestes.

Tal heldigt Ord! Du sukker ej med Rette.

Elektra.

Maa jeg ej flage ved min Broders Død?

Orestes.

Ej sommer det sig saadant Ord at bruge.

Elektra.

O! Er jeg da den Døde saa uværdig?

Orestes.

Nej nej! men denne Urne er ej din.

Elektra.

Jo, hvis min Broders Legem her jeg holder.

Orestes.

Det gjør du ej; det var et Paafund fun.

Elektra.

Hvor er da hin Ulykkelige's Grav?

Orestes.

Den Mand, som lever, trænger ej til Graven.

Elektra.

O Barn, hvad siger du?

Orestes.

Jeg taler Sandhed.

Elektra.

Saa lever han?

Orestes.

Ja vist, saa sandt jeg lever.

Elektra.

Og du er ham?

Orestes.

Se her min faders Ring,
Og dom saa selv, hvor vidt jeg Sandhed taler.

Elektra.

O kjære Dag!

Orestes.

Ja Søster! du har Ret.

Elektra.

Din Røst jeg hører!

Orestes.

Spørg ej længer andre!

Elektra.

Min Arm dig fæner!

Orestes.

Favn mig stedse saa!

Elektra (til Choret).

O Borgerinder! se dog her Veninder,
Se dog Orestes, som jeg nys begræd,
Lyslevende ved sine suilde Paafund.

Choret.

Vi se det, Barn, og ved din Lykke tindrer
En Glædestaare i vort Venneoje.

Elektra.

O du Son af ham, jeg elsked
Højest iblandt Dødelige,
Endelig er hid du kommen
Og har fundet dem, du søgte.

Orestes.

Jeg kom, men vent i Taushed paa min Daad.

Elektra.

Hvi saa?

Orestes.

Det tjenligst er, at ingen hist os horer.

Elektra.

Nej! ved Noen ubetvungen!
Nej ved Artemis! jeg finder

Det er ej værd at skjælv længer
for den Kvinde, som hist inde
Sig unyttig Byrde dræler.

Orestes.

Betænk, at ogsaa Kvinden ejer Kraft.
Det har du selv jo af Erfaring lært.

Elektra.

Ve mig! Uden Omsvøb minder
Du mig om den Kval, som aldrig
Kan forgaa, ej kan forglemmes.

Orestes.

Jeg véd det; men naar gunstig Tid det byder,
Bor disse Lidelser til Minde drages.

Elektra.

Hver en Stund, hver Tid paa Dagen
Egner sig, saa vidt jeg synes,
Herligt just til saadan Tale.
Nu først blev min Tunge løst!

Orestes.

Vel sandt! men giv dog paa din Tale Agt.

Elektra.

Hvi saa?

Orestes.

Tal ej saa meget! det er ikke tjenligt.

Elektra.

O! hvo kunde nu vel bytte
Talens Strom med værdig Taushed,
Broder! nu da du er kommen,
Og jeg ser dig saa uventet,
Mod al Haaben, uformodet.

Orestes.

Du saa mig, da mig Guden bød at komme.

Elektra.

Dér end større fryd du nævned!
Bød en Gud dig hid at ile,
fores du af Guders Haand.

Orestes.

Saa nodigt Søster jeg din Glæde dæmper!
Jeg frygter dog, at den dig overvinder.

Elektra.

Du som efter lange Tider
Endelig, forønsket, kommer,
Du maa ikke, nu du ser mig
Pint af Sorgen

Orestes.

Hvad maa jeg ikke?

Elektra.

Du mig ej berøve
Den Glæde maa at skue nær dit Ansyn.

Orestes.

I Sandhed! nej! det skal ej nogen være!

Elektra.

Du Ret mig giver?

Orestes.

Stol kun trygt derpaa.

Elektra.

O Veninder! nys jeg horte,
Hvad jeg aldrig havde haabet.
Dog min Hæftighed jeg tojled
Brød ej ud i høje Raab.
Men nu har jeg dig! du viste
Mig dit fjære, fjære Ansyn,
Som jeg selv i Nød ej glemmer.

Orestes.

Saa lad da fare overflødig Tale!
Fortæl mig ej, hvor ond vor Moder er,

Hvorledes hin, Nigisthos, spreder ud
Vor faders Rigdom med en ødsel Haand;
Thi Talen kunde gunstig Tid os røre;
Men lær mig, hvad der nu os gavne kan,
Hvorledes fjendens Haan vi aabenlyst
Hvad eller skjult ved kraftig Daad kan standse;
Og vogt dig vel, naar hist vi komme ind,
At ej dit glade Ansyn os forraader.
Suk nu som før, som om du Rygtet troede!
Naar alt er heldigt endt, da først vi kan
Os glæde frit og smile uden Træng.

Elektra.

Hvad du, min Broder, ønsker, ønsker jeg;
Thi du og ej jeg selv er Marsag til
Den Fryd, som fylder mig; jeg aldrig vilde
Ved dig at krænke — om end nok saa lidt —
Den største Fordel vinde; thi ej smukt
Jeg derved tjente Guden, som os hjælper.
Hvad nu bør gøres, véd du ikke sandt?
Naar du har hørt, Nigisthos er ej hjemme,
Men Moder er det —; frygt blot ikke for,
At hun skal se mit Ansigts Glædesmil!
Af gammelt Had er fast mit Ansyn præget.

Og nu jeg ser dig, kan jeg ikke standse
 Min Graad af Fryd; hvor kunde jeg vel det
 Jeg, som paa engang saa dig gjemt i Aske
 Og levende? Vidunder har du gjort!
 Kom fader selv mig levende imøde,
 Jeg vilde ej et Under se, men tro.
 Nu vel! da, som jeg ønsked, du er kommen,
 Saa følg dit eget Sind. Hvis jeg stod ene,
 Jeg vilde sikkert opnaa et af to:
 At vinde Sejer eller dø med Hæder.

Orestes.

Jeg raader Tausked! En derinde fra
 Ved Døren kommer.

Elektra.

Kom, I fremmede,
 Træd ind! I bringe jo for Husets folk
 Til liden Glæde, hvad de ej kan afflaa.

Paidagogen (kommer ind).

O Daarer! mangle I da al forstand?
 Har Livet intet Værd for Eder? eller
 Er medfødt sund fornuft fra Eder vegen?
 Ej blot sig nærmer Ulykken til Eder,

Den er forhaanden — se J det da ej?
Ja! havde ikke hist jeg staaet paa Vagt
Og passet paa, da var til Huse
Jer Hensigt kommen længe før J selv;
Men slikt har min Forsigtighed forhindret.
Saa hold da op med eders lange Taler,
Med Glædesraabet, det umættelige,
Og iler ind! Det baader ej at tøve.

Orestes.

Hvad moder mig derinde, naar jeg kommer?

Paidagogen.

Alt godt! Husk paa, at ingen fjender dig.

Orestes.

Du som det synes har da mældt min Død?

Paidagogen.

Det har jeg. Hist man troer, du er i Hades.

Orestes.

Og er man glad derover eller ej?

Paidagogen.

Jeg siden svare skal, men nu er alt
for dem i Orden, selv hvad ej er godt.

Elektra.

Hvem er han, Broder? Svar for Gunders Skyld!

Orestes.

Kan du ej tænke?

Elektra.

Jeg det aner ej.

Orestes.

Du véd ej, i hvis Haand du mig betroede!

Elektra.

Hvad siger du?

Orestes.

Jeg ved din Omjorg fortes
Af ham i Sikkerhed til fofis' Land.

Elektra.

Saa er det ham! Den eneste blandt mange,
Som ved min faders Drab jeg trofast fandt.

Orestes.

Ham er det! Spørg mig ej med flere Ord!

Elektra.

Du kjære Ven, hvem Agamemmons Hus
Sin frelse ene skylder; du er kommen!

Du er jo den, som frelst ham og mig?
 I kjære Hænder! fødder, som har vist
 En herlig Tjeneste! hvor kunde længe
 Jeg se dig hos mig og ej kjende dig!
 Dit Ord mig smerted, skjøndt du Fryd mig bringer.
 Hil fader! Thi i dig jeg fader ser,
 Hil dig! og vid, at paa den samme Dag
 Har dig jeg stærkest hadet, højest elsket.

Paedagogen.

Nok! nok! Hvad siden dengang der er sket,
 Det er der. mange Dage, mange Nætter
 Til Klart, Elektra, at berette dig.
 Men nu, I andre, siger jeg, det Tid
 At handle er. Nu Dronningen er ene,
 Og Mændene er borte. Hvis I nøle,
 Betænker da, at baade I maa kjæmpe
 Med hende og med Stærkere end hun.

Orestes.

Ej Overlæg behøves, Pylades,
 Til denne Gjerning. Lad os ile ind,
 Men først dog knæle ned ved dette Alter
 for fædres Guder, hvem det viet er.

(De gaa ind i Borgen.)

Elektra.

Apollon! Heriker! du dem naadigt høre,
 Og mig med dem! jeg, som med aaben Haand
 Af hvad jeg ejed Offre dig har bragt.
 Nu, o Lykeios, jeg af Hjærtens Dyb
 Bønfaller, knæler ned og beder dig:
 Vær os en naadig Hjælper i vort Raad!
 Vis Jordens Bøn den Straf, de høje Guder
 Som Løn til de ugudelige give!

(følger efter ind i Borgen.)

Choret.

Se, hvor Ures fremad skrider,
 Mander Mord, som ej kan hindres!
 Under Husets Tag indsneget sig
 De, der Sporet af det Onde
 flux lig vilde Hunde følge.
 Hvad min Sjæl i Dromme skued,
 Vil ej længe udeblive.

Thi paa listig fod den Dodes
 Hævner ind i Huset træder
 Til sin faders rige Sæde
 Med et hvæsset Staal i Hænde.
 Dækkende sin Svig med Mørke

Majas Son ham fremad leder
frem til Maalet nøler ikke.

Elektra
(kommer inde fra).

Deninder, Kjære; nu i denne Stund
fuldbyrdes Daaden; venter tause her.

Choret.
Hvad sker? Hvorledes?

Elektra.
Urnen smykker hun
Til Graven, men de to staa hende nær.

Choret.
Hvorfor kom du herud?

Elektra.
Jeg vil se til,
At ikke uformærkt Aigisthos kommer.

Klytainnestras Stemme.
Vel! Vel Mit Hus
Har ingen Venner, Mordere det fylder.

Elektra.
Et Raab derinde! Hørte I det ej?

Choret.

Åh jo! Jeg hørte Raabet, og jeg gyser.

Klytæmnestras Stemme.

De mig! af De! hvor er du dog Aligisth?

Elektra.

Hør! nu igjen!

Klytæmnestras Stemme.

Hav Medynk Barn, mit Barn,
Med den, der fødte dig.

Elektra.

Men hverken ham
Ej heller faderen du Medynk viste!

Choret.

O Stad, o Slægt! hvor er dit Vanheld stort!
Paa denne Dag dig Skæbuen lægger øde!

Klytæmnestras Stemme.

De mig! jeg saares!

Elektra.

Stød kun atter til!

Klytæmnestras Stemme.

De! anden Gang!

Elektra.

Gid og Aigisthos ramtes!

Choret.

forbandelsen fuldbyrdes! De, som hviled
 I Jorden, leve nu; den længe døde
 Nu Morderblod til Gjengjæld øser ud.
 Der komme de, og Haanden drypper Blod
 fra Ares' Offer, jeg dog ej dem dadler.

(Orestes træder ind.)

Elektra.

Orest! hvor gaar det?

Orestes.

Jude er alt vel,
 Saafremt Apollon ret har varslet mig.

Elektra.

Er den ulykkelige død?

Orestes.

Ej mer
 Du frygte, at din Moder frækt dig haaner!

Choret.

Hold op! thi tydelig jeg seer Aigisth.

Elektra

(til Orestes og Pylades).

Gaa kjære Born.

Orestes

(til Choret).

Hvor se I ham?

Elektra.

fra Marken hist han glad imod os kommer.

Choret

(til Orestes).

Saa il da hastigt hist bag Døren ind,

At dette, som det forrige, kan lykkes.

Orestes.

Det lykkes skal! vær rolig!

Elektra.

Skynd dig blot!

Orestes.

Jeg er alt gaaet.

Elektra.

for Resten skal jeg sørge.

(Orestes gaar.)

Choret
(til Elektra).

Hvis venligt Ord til Manden nu du taler,
Jeg tror, at det vil være gavnligt; da
Vil umistænksomt han for Dike falde.

Aigisthos (kommer).

Hvem af jer véd, hvor nu de fremmede
Opholde sig, som — efter Rygtet — mældte
Orestes' Dod ved Væddekjorselskampen?
Du dér! dig spørger jeg, du altid før
Var fjæk; dig ligger det paa Sinde mest,
Og derfor, tror jeg, kan du bedst mig svare.

Elektra.

Hvor kan det være andet! Ellers var
Ufølsom jeg for mine kjæres Skjæbne.

Aigisthos.

Saa sig mig da, hvor er de fremmede?

Elektra.

Hist inde! De en kjær Veninde traf.

Aigisthos.

Men har de mældt, han virkelig er dod?

Elektra.

Ja! Ej med Ord blot — de har vist ham selv.

Uigisthos.

Han er her altsaa, at jeg kan ham se?

Elektra.

Han er tilstede! — hvilket sorgfuldt Syn!

Uigisthos.

Du mod din Vane ret har glædet mig.

Elektra.

Ja, glæd dig, hvis du finder Grund dertil.

Uigisthos.

Jeg byder Taushed! Nabner Døren hist
for alle Mykenaier og Argiver!
Hvis nogen Borger satte sig imod mig
I Lid til ham, da se han nu hans Lig
Og tage Naget af min Haand, at ej
Han strengt skal revses, forend klog han bliver.

Elektra.

For mig jeg svarer! Endelig engang
fik jeg forstand de mægtige at lyde.

(Døren aabnes og Klytainnestras tilhyllede Lig ses; Orestes
med følge træder frem.)

Uigisthos (ved Liget).

O Zeus! Jeg ser et Syn af en, der faldt
Paa Gunders Bud — dog tier jeg, hvis ej

Jeg taler ret. Drag Dækket bort fra Øjet,
Alt ogsaa jeg min Slægting kan begræde.

Orestes.

Bortdrag det selv! Ej mig men dig tilkommer
Med fjærligt Blik at se og venligt tale.

Higisthos.

Ja du har Ret, og jeg vil lyde dig.
Kald Klytainnestra hid, er hun derinde.

Orestes.

Hun er dig nær, søg ikke andetsteds!

Higisthos

(lofter Sigflædet).

Hvad ser jeg! De!

Orestes.

Er det en ubekjendt?

Higisthos.

Og hvem har lagt for mig ulykkelige
Saadanne Svare?

Orestes:

Mærker du da ej,
Alt Levende som Døde du tiltaler?

Uigisthos.

De mig! jeg fatter Ordet; det maa være
Orestes selv, som her tiltaler mig.

Orestes.

Skjondt Spaamaand god du tog dog længe fejl!

Uigisthos.

Jeg er fortabt jeg arme! men tilsted mig
faa Ord at sige

Elektra.

Lad ham ikke tale!

for Guds Skyld, Broder, lyt ej til hans Ord!
Hvad fordel — naar han dog skal dø — kan Tiden
Vel bringe ham, som Skjændselen bedækker?
Dræb ham i Hast! og naar du har ham dræbt,
Lad ham for Ravn og Hund et Nadsjel blive
Langt borte fra os. Ene dette vil
En Soving være for min lange Sorg.

Orestes

(til Uigisthos).

Skynd dig da ind! Nu drejer Kampen sig
Ej meer om Ord; nu gjælder det dit Liv.

Ugithos.

Hvi ind i Huset? Er din Gjerning god,
Behoves Mørket da? Dræb mig kun strax!

Orestes.

Hvem byder her! Gaa ind! Dér, hvor du dræbte
Min fader, skal din egen Død du finde.

Ugithos.

Er det nødvendigt da, at Huset ser
Al Pelopiders Kval fra før og nu?

Orestes.

Din skal det se; det spaar jeg dig forvist.

Ugithos.

Din Spaadomskunst du har ej fra din fader!

Orestes.

Du svarer rask, men langsomt kun du gaar,
Skynd dig!

Ugithos.

for an!

Orestes

Nej, du skal foran gaa!

Ugishos.

At jeg ej undflyer?

Orestes.

At ej som du ønsker
Du falde skal; den Kval bør jeg dig volde.
Slig Straf, at dø, strax burde times alle,
Som krænke Lovene ved lovlos færd —
Da var paa Jord langt mindre Ondt end nu!
(Gaar efter Ugishos ind i Borgen.)

Choret.

Atrens' Slægt! I lange Tider
Led du meget! Men ved Daaden,
Som i denne Stund fuldbyrdes,
Frihed du med Nøje vandt!

Anmærkninger.

Pag.

7. Agamemnon, Hellenernes Anfører paa Toget mod Troia i Anledning af Helenas Bortførelse, blev ved sin Hjemkomst under et Gæstebud myrdet af sin Hustru Klytæmnestra og hendes Boler Aigisthos. Hans Søn Orestes, hvem Søsteren Elektra strax efter Drabet under Paidagogens Varetægt sendte bort til Kongen i Fokis, vender i Tragedien tilbage og hævner faderens Død, hvorved han gjør Ende paa Elektras Lidelser og ublide Kaar i fædrehjemmet. Inachos' Datter var Io, der af Zeus forvandledes til en Kvie. Ulvedræberen — Apollon, der sagdes at værge Hjordene mod Ulve. Pelops' Sønner vare Atreus og Thyestes, af hvilke den første havde Sønerne Agamemnon og Menelaos. Slægten horte hjemme i Mykenai, en By i Landskabet Argolis.

Pag.

8. Pylades, Orestes' Ven, er stum Person i Tragedien; han var Søn af Kong Strofios i Fokis.
Delfoi — Stad i Fokis med Foibos' (Apollons) bekjendte Orakel.
9. Pytho er det ældste Navn paa Delfoi. Sofokles begaar her en Anakronisme, idet de berømte Kamplege i denne Stad først senere bleve indrettede.
11. Loxias — et Tilnavn givet Apollon paa Grund af hans mørke Orakelsvar.
12. Persefone bortførtes af Hades og hersker som Dronning i de Dødes Rige.
Hermes nævnes i denne forbindelse, fordi han ledsagede de Afdøde til Hades (*ψυχοπομπός*).
Ara — forbandelsens Gudiinde.
Erinyerne — Hævn gudinderne vare Børn af Jorden og Mørket.
14. Tereus, Konge i Thrakien, fattede brødefuld Kjærlighed til sin Hustru Proknes Søster Filomele, bortførte og frænkede hende og afskar hendes Tunge, for at hun intet skulde fortælle. Dog vidste hun at give Søsteren Underretning om det skete, og Prokne dræbte da sin Søn Itys for at hævne sig paa sin Mand, for hvem hun

Pag.

tilberedte hans Lig som et Maaltid. For at Søstrene skulde undgaa Cereus' Raseri, da han opdagede dette, forvandledes de af Zeus til Svale og Nattergal.

Niobe var gift med Amfion i Thebai og fødte ham 6 Sønner og 6 Døttre; i sin Stolthed herover fornærmede hun Leto, hvorfor Apollon og Artemis dræbte Børnene. Af Smerte herover dræbte Amfion sig selv, og Niobe — Typen paa trøsteslos Sorg — blev til Sten.

Ifiganassa — en Søster til Elektra.

15. Krifa — Stad i Fokis.
16. Hades, der hersker ved Acheron, en af Underverdenens floder, bør hævne Agamemnon's Drab.
17. Olympens store Guddom — Zeus. Cfr. Choret's Replik v. 174.
18. Sidste Vers: ulykkelig o: uden Hævn.
24. Daarfskabs Tanke — Elektras Hævntanke er Chrysothemis en Daarfskab.
29. Helios — Solguden var Gjenstand for særlig Kultus i Argos.
Stammeguder — dem Elektra ovenfor selv paafalder.
30. v. 445 ff. For at unddrage sig Straffen for et Snigmord plejede Morderen ifølge en i

Pag.

Oldtiden almindelig Overtro at lemleste den myrdedes Lig ved at afskjære dets Hænder og fødder samt at astørre Mordvaabnet og de blodige Hænder i dets Haar.

31. Dike — Retfærdsgudinden, vaager ogsaa over de Dodes Ret.

32. Vognfart — Pelops vandt ved en Væddeskjorsel sin Hustru Hippodameia, Datter af Omomaos; ved denne Lejlighed styrtede han med Svig Omomaos' Vognstyrer Myrtilos ud af Vognen ned i Havet, hvorved han paadrog sig en Blodskyld, der blev skjæbnesvanger for hans Ret.

33. Sin Datter — Ifigeneia.

35. Nulis — Stad og Landskab i Boiotien. Hellenernes Flaade samlede her før Toget mod Troia.

Letos Datter — Artemis.

38. Herskeren — Apollon.

39. Lykeios — Ulvedræberen (Apollon).

41. Hellas' Samlingsplads — Delfoi.

42. Libyer — Libyen, gammelt Navn paa Nordafrika.

Magnesia — Landskab i Thessalien.

Ninia — Stad i Nitolien.

Athen, som Guder opbygget har — Borgen i Athen byggedes af Kekrops,

Pag.

- Byen af Theseus; dog tilskriver Sagnet Guderne, særlig Athene, denne Virksomhed.
43. Barbaarsk = Sibysk, af Barba, Stad i Afrika.
46. Nemesis — Nattens Datter, Gudinden, som ligelig tildeler Menneskene Lykke og Ret.
49. Elektra forstaar ved „de henfarne“ Orestes, om hvis Død hun jo nylig har faaet Bud; Choret tænker imidlertid derved paa Agamemnon og omtaler for at trøste Elektra Amfiaraos' Skæbne. Han var Konge i Argos og vægrede sig først længe ved at deltage i et Krigstog mod Thebai, da han som Spaamand og Seer vidste, at det vilde koste ham Livet. Hans Hustru Crisyle, der var bleven bestukken med Harmonias Guld-halsbaand, fik ham dog overtalt til at gaa med. Han faldt i Kampen, og Sønnen Alkmaion dræbte sin Moder for at hævne ham.
59. (Dog Døden selv o. s. v.) — rimeligvis nægte, senere indskudte Vers.
63. De juildrige fugle — Storkene, der i Oldtiden æredes for den Pietet, Ungerne mentes at vise de gamle.
75. Møen ubetvungen — den jomfruelige Artemis.

Pag.

76. Unyttig Byrde — en Byrde for Jorden er den klassiske Betegnelse for en unyttig Eriistens.
77. Guden — Apollon ved sit Orakelsvar. Cfr. v. 32.
84. De, der Sporet af det Onde o. s. v. — Erinyerne, der sammenlignes med Sporthunde.
85. Majas Son — Hermes, som fører Sjælene til Hades.

